



# Nieuwsbrief



Lisan en Angeliëk over hun vader Jack Gielens:

## 'Jullie hoeven mij niet te zien doodgaan'

**Jack d'n Bekker, werd de vader van Lisan en Angeliëk Gielens in de volksmond genoemd. Na een leven overschaduwd door een moeilijke jeugd en psychische klachten, sliep hij in hospice Mariaweide vredig in.**

'Hojje hoes. Heb 't heej hiel fijn gehad,' zei Jack Gielens (83), toen hij op 31 juli zijn woning verliet. Dat hij negen dagen daarna al overleed was voor zijn dochters heftig. Nu, drie maanden later, kijken ze met een relativerende blik en warme gevoelens op hun vader en zijn verblijf in Mariaweide terug.

### Weinig tijd

'Pap had sinds januari last van zijn lies,' vertelt Lisan Hilberts-Gielens (58). 'Hij bleef sukkelen en pijn houden en wilde meer medicijnen. Daarop volgde een gesprek met de huisarts. Nadat hij in mei longontsteking kreeg en er longfoto's werden gemaakt, kwam naar voren dat er iets in zijn rechterlong zat wat er niet hoorde te zitten. Vervolgens werd een PET-scan gemaakt en daaruit bleek, dat pap longkanker had met uitzaaiingen in de darm, bijnieren en lymfeklieren. Behandeling was niet meer mogelijk. Daarbij viel pap ook nog heel snel en veel af...'

'Hoewel erg op zichzelf en nooit zo'n prater, spraken we sindsdien vaak over de dood,' vervolgt Angeliëk Gielens (53). 'In een gezamenlijk gesprek met de huisarts viel het woord hospice. Ik zal erover nadenken, zei pap. De huisarts maakte gelijk duidelijk dat hem weinig tijd restte. Dan doe maar, meende hij. Een paar dagen voordat hij naar het hospice ging is hij gevallen en trof de thuiszorg hem aan op de vloer in de hal.'

### Harde werker

Als jongeman wilde Jack Gielens dolgraag bakker worden. Zijn droom spatte echter



## Voorwoord



**Nu de killere herfstdagen weer hun intrede doen, kijken we even terug naar de periode van de warmere zomerdagen van de vakantietijd.**

Midden in die zomer hadden we nog een vacature uitstaan voor een nieuwe hospice manager. Tien sollicitanten hadden zich gemeld. Na acht sollicitatiegesprekken en vier rondleidingen voor vier kandidaten volgde unaniem Bart van der Grinten als onze nieuwe man. Bart is nu al een paar weken aan de slag in Mariaweide en verder in deze Nieuwsbrief lezen jullie meer over hem. Dat alles ging gepaard met een organisatieverandering, waarbij Henriëtte Maessen het medische deel vanuit De Zorggroep op zich neemt als teamleider van het verpleegkundig team. Ook haar leren jullie kennen in deze Nieuwsbrief. Bart richt zich als hospice manager van Mariaweide op de dagelijkse zaken samen met de verpleegkundigen en vrijwilligers binnen Mariaweide. Daarbij spelen alle coördinatoren een belangrijke rol als spreekbuis en representant van hun groep.

Ook hebben we vanuit het bestuur en met name Hans Vlek, de website [www.mijn-laatstelevensfase.nl](http://www.mijn-laatstelevensfase.nl) samen met VPTZ (Vrijwilligers Palliatieve Terminale Zorg) en NPZ (Netwerk Palliatieve Zorg) doorontwikkeld naar een digitaal loket voor mensen die in de laatste fase van hun leven zijn en zorg nodig hebben. We staan nog aan het begin van dit plan en hopelijk gaat deze website deze hulpbehoevende mensen nu al helpen om de goede zorg te krijgen. Samen met het

Toon Hermans Huis en VPTZ (Vrijwilligers Palliatieve Terminale Zorg) hebben we een Open Deuren dag georganiseerd op de Dag van de Palliatieve Zorg. Velen hebben ons op het Dominicanenplein gevonden en zich laten informeren over wat deze drie organisaties kunnen bieden. Geweldig hoeveel vrijwilligers dit weer hebben opgezet en verwezenlijkt. Top!

Ook het 15-jarig bestaan van Mariaweide hebben we samen gevierd in Domani. Een prachtige middag met twee verrassingen. Eén ervan was het voorlezen van een inspirerende speech van Juliette Zanders-van de Kar, de oprichtster en eerste voorzitter van Mariaweide, voorgelezen door haar dochter Julietta Zanders. Deze speech inspireerde Roel Hekking eveneens. Als tweede verrassing was de onderscheiding Ridder in de Orde van Oranje Nassau aan onze vorige voorzitter Jan Custers. Dit alles omlijst met pianomuziek van Egbert Derix en gezongen door Marion Vervoort. Een mooie middag die eindigde met lang na-borrelen in de foyer met z'n allen.

Maar het allerbelangrijkste is de dagelijkse warme zorg voor onze gasten, waar we alles voor doen om het hen zo aangenaam mogelijk te maken in hun laatste fase. Dat is waarom wij hier in Mariaweide zijn en dat is ook wat ons zo bindt!

**Rom van Strijp**  
voorzitter van hospice Mariaweide



### Colofon

Deze Nieuwsbrief verschijnt tweemaal in 2023 en is een uitgave van de Stichting Hospice Venlo. Aan de informatie in dit blad kunnen geen rechten worden ontleend.

**Redactie** Albert Lamberts  
Helma Cremers  
John Huijs  
Annelies Thomassen  
Geert Beurskens  
Marlou Opheij  
Bart van der Grinten

**Fotografie** Lé Giesen en foto's uit privé-bezit

**Ontwerp** Marc Hurkens, [www.marcand.nl](http://www.marcand.nl)

**Druk** Drukkerij Knoops

**Oplage** 1.000 exemplaren

**Adresgegevens**  
Hospice Mariaweide  
Nieuwstraat 41  
5911 JS Venlo  
t 077-473 81 60  
f 077-473 81 70

**Algemeen**  
[receptie@hospicevenlo.nl](mailto:receptie@hospicevenlo.nl)

**Zorg**  
[mariaweide.verpleegkundige@dezorggroep.nl](mailto:mariaweide.verpleegkundige@dezorggroep.nl)

**Bestuur**  
[info@hospicevenlo.nl](mailto:info@hospicevenlo.nl)

**Website**  
[www.hospicevenlo.nl](http://www.hospicevenlo.nl)

Het rekeningnummer van Stichting Hospice Venlo is IBAN: NL50RABO0106763466

## Van Het Limburgs Landschap naar de keuken van het hospice



Edmond Staal voelt zich helemaal thuis in de keuken van het hospice

**Hij was het gezicht van de Stichting Het Limburgs Landschap. Liefst 37 jaar de man die de natuur, vooral de natuur in Limburg, in de huiskamer bracht. Samen met filmer Maurice Nijsten liet hij de mensen genieten van al dat moois, dat de natuur in Limburg te bieden heeft. Van Bemelerheide en Cottesen tot Plasmolen en Zwart Water.**

Verleden jaar ging hij met vervroegd pensioen – niet omdat ik mijn werk moe was, he-

lemaal niet, maar er is meer. Van dat meer zou de eerste zes maanden na zijn druk bezocht afscheidsfeest niets moeten komen, want een half jaar zogenaamd niets doen, dat was het vaste voornemen. De man in kwestie? Edmond Staal, geboren 66 jaar geleden in Breda. Hij meldde zich aan als vrijwilliger bij het hospice, als kok.

In feite werd dus toch al iets aangenomen, maar ja, dat half jaar niets doen kon eigenlijk sowieso al niet, want Edmond Staal is

nog op tal van andere terreinen actief. Maar hoezo bij het hospice?

Vrij kort na zijn pensionering, waarbij Edmond door gouverneur Emiel Roemer werd onderscheiden met de eretitel Ereburger van Limburg, stond voor de ambtelooze burger Staal een maand cultuur in Sevilla te wachten en dan even niets. Echter in het voorjaar van 2022 had hij samen met vriend Rom van Strijp, voorzitter van Stichting Hospice Mariaweide gewandeld. Niet zomaar een wandelingetje over de Grootte Heide, nee, nee, een serieuze meerdaagse tocht: de Eifelsteig, van Aken naar Trier.

Ach, en dan kom je natuurlijk met elkaar anders in gesprek dan op een terras of zo. Hoe dan ook, ik heb na mijn maand Spanje al ja gezegd tegen Rom om toe te treden tot de vrijwilligers van het hospice, als kok. Ik ben alleen, dus moet ook voor mezelf koken en ik doe dat graag. Ik eet graag lekker en gezond, of andersom: gezond en lekker.

Ik moet bekennen, dat ik niet of nauwelijks wist wat er op me af zou komen. Ik kon me bij mijn nieuwe functie in het hospice helemaal niets voorstellen. Hoe is alles geregeld? wanneer moet ik koken? Met wie moet ik werken? Toch allemaal vragen, die me bezig hielden. Een kort antwoord op al die vragen? Ik kwam in een gespreid bedje.

Wat mij meteen opviel was de mensvriendelijkheid, de service-gevoeligheid, de persoonlijke benadering. Eigenlijk is het bijna Bed & Breakfast: je kookt maar voor maximaal zes bewoners. De uitdaging is en blijft een smaakvol diner voor te zetten. Om dit te realiseren krijg je alle vrijheid en alle mogelijkheden. Ik mag gerust zeggen dat ik in de keuken van het hospice mijn culinair ei kwijt kan.

Edmond Staal is aangenaam verrast over hoe het er in het hospice aan toe gaat. Ik wil gewoon meedoen; twee uur koken, de rest is allemaal geregeld. Op deze manier kan ik toch nog iets betekenen voor mijn medemensen. En als je dan complimenten mag ontvangen over het eten dan is dat de grootste voldoening.





## Vervolg pag 1 'Jullie hoeven mij niet te zien doodgaan'

uiteen door bakkerseczeem. Met zijn baan als zelfstandig bezorger van brood en vlaai in zijn woonplaats Belfeld, en in Reuver en Offenbeek - iets wat hem de bijnaam Jack d'n Bekker opleverde - was hij ook dik tevreden. Altijd in voor een praatje, zó kende iedereen hem.

Lisan: 'In Belfeld noemden ze ons vroeger Lisan en Angeliek van d'n Bekker. Pap heeft dat bezorgen dertien jaar lang, tot 1983, gedaan. Daarna kwam hij in dienst bij een winkelbedrijf in Venlo. Als harde werker ging hij op een gegeven moment door zijn rug, werd ziek en kreeg hierdoor ernstige problemen op zijn werk. Hoewel hij de rechtszaak tegen het winkelbedrijf won, bleef hij zich miskend voelen. Psychisch kon hij het niet verkroppen. Hij werd zwaar depressief en dikwijls opgenomen en behandeld in GGZ-instelling Vincent van Gogh.'

### Geen trauma

Angieliek: 'Daarna begon een moeilijke periode voor ons gezin. Pap had zijn werkzaam leven niet correct kunnen afsluiten. Hij ver-

anderde van een mensenmens in een verbiterde man. Niets kwam er nog uit zijn handen. Hij had geen motivatie meer en leefde in zijn eigen bubbel. Het is zoals het is, zei hij dan, terwijl hij op zijn vaste plekje op de bank zat. Als wij iets vertelden, bijvoorbeeld over een feestje waar we naar toe waren geweest, reageerde hij niet of nauwelijks. Hij kon er zich niets bij voorstellen. Was te veel met zichzelf bezig. Ga maar naar mam, klonk het dan. Terwijl zijn gedrag intensiverde, waren wij al uit huis. Mam had het er zwaar mee en ze scheidde van pap. Niettemin bleven ze op een goede manier met elkaar in contact. Mam heeft veel gecompenseerd. Ondanks alle tegenslagen hebben we er geen trauma aan overgehouden en een fijne jeugd gehad. We zijn niets tekort gekomen.'

### Helderblauwe ogen

Lisan: 'In het hospice werd hij liefdevol verzorgd. Toch verslechterde zijn toestand. Pap teerde in en was niet langer aanspreekbaar. Palliatieve sedatie kwam in aanmerking. Als we bij hem waren kreunde hij en werd hij

onrustig. Zijn helderblauwe ogen keken ons doordringend aan. Het is goed zo, zeiden we tegen hem. Je hebt lang genoeg gevochten. Je hoeft niet meer te vechten. Laat het leven los. Wij redden ons. Hij blééf rusteloos. Jullie hoeven mij niet te zien doodgaan, had hij tevoren gezegd. We hebben zijn wens gerespecteerd. In het bijzijn van een verpleegkundige en een vrijwilliger is pap vredig ingeslapen.'

### Gedenkboek

Zo dadelijk zullen de twee zussen naar de stilteruimte gaan, om hun gedachte over hun vader en Mariaweide in het gedenkboek op te schrijven. Lisan: 'Toen ik net het hospice binnenkwam, overviel mij geen verdrietig of beklemmend gevoel, maar juist een weldadige rust. Ik weet dat hij het hier naar zijn zin heeft gehad.' Angieliek: 'In een flits schoot zijn beeld door mij heen. De mooie en mindere momenten met pap. Maar bovenal hoe veilig hij zich in het hospice heeft gevoeld.'

Helma Cremers



## Maak kennis met de nieuwe Teamleider Zorg: Henriëtte Maessen

**Het zorgpersoneel van hospice Mariaweide heeft sinds afgelopen zomer een eigen teamleider: Henriëtte Maessen. Samen met hospicemanager Bart van der Grinten bekijkt zij hoe het zorgpersoneel met ondersteuning van de vrijwilligers tot het beste resultaat voor de gasten kan komen.**

Bij hospice Mariaweide werken veertien verpleegkundigen/verzorgenden IG en vier oproepkrachten namens De Zorggroep. Henriëtte Maessen vindt er geen doekjes om dat het met de huidige krapte op de arbeidsmarkt een hele toer wordt om ook in de toekomst voldoende 'handen aan het bed' te houden. 'Er is sprake van een vergrijzing van het zorgpersoneel en tegelijkertijd stukt de instroom van jonge mensen. Dat betekent dat we moeten blijven proberen om de kwaliteit van het huidige personeel door middel van scholing op peil te houden en we daarnaast moeten onderzoeken hoe we het personeel door gebruik te maken van slimme technieken zo efficiënt mogelijk kunnen blijven inzetten. Welke technieken beschikbaar komen en of die ook in een hospice bruikbaar zijn moeten we in de praktijk gaan bekijken.'

### Luxepositie

Wat volgens Henriëtte zeker helpt is dat het hospice over relatief veel zorgvrijwilligers be-

schikt die het team van verpleegkundigen/verzorgenden IG, waar mogelijk, ondersteunen. 'Daardoor zitten we bij Mariaweide nu verhoudingsgewijs nog in een vrij luxepositie. Maar er zijn nu eenmaal bepaalde taken die het zorgpersoneel niet mag overdragen aan een vrijwilliger dus op een gegeven moment is de rek eruit en moeten we kijken of en hoe we gaten in de roosters met slimmer werken kunnen opvullen.'

Maar juist bij een hospice draait het om meer dan om zorg alleen, realiseert Henriëtte zich terdege. 'Vanzelfsprekend moet de zorg goed zijn, maar het welzijn van de gasten is in die laatste periode natuurlijk minstens zo belangrijk. Ik wil daarom ook zeker kijken of en hoe we op dit terrein nog wat winst kunnen boeken door extra activiteiten aan te bieden. Ook op dit terrein is samenwerking tussen professionals en vrijwilligers noodzakelijk; en dus ook tussen mij en de hospicemanager. Ook de herinrichting van de gastenkamers, die voor komend jaar gepland is, zullen we onder meer met deze bril op bekijken.'

### Contact

Henriëtte Maessen is voorlopig vier uur per week in Mariaweide te vinden, op wisselende dagen en uren, zodat alle zorgpersoneel de kans heeft om bij haar binnen te lopen of

haar aan te spreken. 'Vier uur lijkt misschien niet veel, maar het personeel werkt erg zelfstandig en heeft daardoor niet veel begeleiding nodig. Voor mij is zijn die vier uur net voldoende om contact te houden met het personeel en om mee te krijgen hoe de vlag erbij hangt. En mocht iemand me tussentijds in persoon willen spreken, dan kan dat ook op een andere locatie van De Zorggroep.'

John Huijs



Henriëtte Maessen, de nieuwe Teamleider Zorg

Mariaweide nieuwsbrief



Voorzitter Rom van Strijp heet alle aanwezige vrijwilligers en medewerkers welkom



Roel Hekking ging in op de toespraak van Juliette Zanders over "Mariaweide als veilige haven"



De memorabele speech van Juliette Zanders van der Kar van september 2008 werd voorgelezen door haar dochter Julietta Zanders.



Een aandachtig publiek



Rom van Strijp in gesprek met hospice manager Bart van der Grinten



Oud-voorzitter Jan Custers ontving de Koninklijke onderscheiding Ridder in de Orde van Oranje-Nassau uit handen van locoburgemeester Frans Schatorjé.



## 'Een perfecte match'



De nieuwe manager Bart van der Grinten

**'Mariaweide past naadloos bij mij. Ik woon weer in Venlo, heb de tijd en de interesse en kan me volledig inzetten voor de organisatie'. Het voelt als een lotje uit de loterij of, als je daarvoor openstaat, als 'divine interventie', oftewel Goddelijke interventie. Bart van der Grinten straalt het uit: hij voelt zich ontzettend thuis in Mariaweide. Voor de nieuwe manager van het hospice is het plaatje compleet: 'Mariaweide en ik zijn een perfecte match'!**

Even voorstellen: Bart (60) is geboren en opgegroeid in Venlo, heeft zes kinderen en is getrouwd met Emmy, ook uit Venlo. Hij verstaat en spreekt nog steeds goed Venloos, maar voor dit gesprek houdt Bart het liever op het ABN, omdat hij veertig jaar uit Venlo weg is geweest: 'Het is lastig om mijn verhaal in dialect te vertellen'.

Bart heeft een indrukwekkend Curriculum Vitae, dat begint in 1991 bij een commercieel bedrijf in de farmaceutische industrie. Hij groeit daar uit tot sales- en marketingmanager. 'Een echte yup! Het snelle leven, snelle auto's en dure hobby's. Maar ik kwam er zo gaandeweg achter dat dit snelle leven mijn wereld niet was. Mijn vrouw Emmy was afgestudeerd als tropenarts en kreeg een baan in Nigeria aan-

geboden, als hoofd van een lepraprogramma,' vertelt Bart. De keuze was snel gemaakt: in 1999 vertrokken Bart en zijn vrouw naar Afrika om daar twintig jaar lang op verschillende plekken te wonen en te werken. Collega's uit die tijd begrepen zijn keuze niet: het luxe leven inruilen voor het ongewisse in Afrika. Maar Bart heeft nooit meer omgekeken en ook nooit spijt gehad van deze beslissing.

### Nigeria

**Bart:** 'We woonden in Kaduna in het noorden van Nigeria. De eerste zes weken heb ik daar vakantie gehad, veel gelezen en gegolfd. Maar omdat ik uit de farmaceutische industrie kwam, kreeg ik al snel het aanbod om als technisch consultant voor de Nederlandse Leprastichting aan de slag te gaan'. Andere functies en banen volgden, zo ook vanaf 2005 voor een farmaceutische non-profit organisatie die grootschalige programma's rond bijvoorbeeld AIDS, malaria en tuberculose in West-Afrika voorzorg van medicijnen. 'We hebben een prachtige tijd in Nigeria gehad. We hadden leuke, zinvolle banen, zetten een stichting op om kansarme mensen in onze directe omgeving te kunnen ondersteunen en vooral belangrijk: we kregen er zes kinderen'.

Aan die fantastische tijd kwam echter een

eind toen de onrust door de terreur in Nigeria in 2012 toenam. Bart: 'We werden steeds meer beperkt in onze bewegingsvrijheid door bomaanslagen: één bom bij de school van onze kinderen en een bomaanslag op een groot VN-kantoor waar mijn vrouw vaak zat. We werden nog meer met de neus op de feiten gedrukt toen Emmy tijdens een bijeenkomst met VN-functionarissen te horen kreeg dat de situatie in Nigeria alleen maar erger zou worden'. In maart van dat jaar besloten Bart en zijn vrouw met hun kinderen terug te gaan naar Nederland. Lachend: 'We hebben toen vier maanden in een vakantiehuisje gewoond'.

### Ghana

Via een omweg van negen maanden in Zuid-Afrika, waar het gezin niet kon aarden door problemen met de nog atijd voelbare aanwezige historie van apartheid, werd in april 2013 neergestreken in het West-Afrikaanse en Engelstalige Ghana. 'Ik ben naar de hoofdstad Accra gevlogen met de opdracht eerst een school voor de kinderen te zoeken en daarna pas een woning. Die school vond ik al snel in Kitase, een klein dorpje net boven Accra, óp een heuveltop en waar in het Engels werd onderwezen. En met dank aan de headmaster vonden we een net vrijstaand huis op

## Aubade voor Herman Rothoff



**Herman Rothoff speelde ruim zestig jaar bij de Veldense kapel de Ravenvennen. Jarenlang was hij met tuba en trombone steunpilaa van de kapel, die 16 man en twee dames telt.**

Hermans verdiensten werden tijdens zijn verblijf in het hospice niet alleen muzikaal gehonoreerd. De zuivere tonen van de kapel werden op een moment onderbroken door een waarderen woordje van de Ravenvenner voorzitter aan het adres van Herman, die

samen met zijn familie zichtbaar genoot van de aubade. Inmiddels is Herman overleden, maar ook in de herinnering van de kapel, zijn kapel, zal Herman blijven voortleven.

Albert Lamberts



een andere, tegenover de school gelegen, heuveltop. We hebben zes heel gelukkige jaren in Kitase gehad', vertelt Bart. 'We woonden midden in het dorp, hadden een hele goede band met de lokale bevolking om ons heen en raakten betrokken bij de lokale voetbalclub, waar de kinderen met hun vriendjes elke dag naar hartenlust konden voetballen'.

In 2019 keerde het gezin terug naar Nederland, omdat het project van Emmy zou ophouden én voor de studie van de kinderen. En ook nu was er, vertelt Bart, weer sprake van 'divine interventie' omdat zijn vrouw een mailtje kreeg met de vraag of ze wilde komen werken bij het Nederlandse Tuberculose Fonds. 'En daar werkt ze nu voor, met als standplaats Den Haag en met projecten wereldwijd'.

Bart, Emmy en de kinderen zijn uiteindelijk teruggekeerd naar Venlo. 'We hebben wel twee jaar moeten wennen. Alles is hier zo gestructureerd. Een van mijn kinderen heeft wel eens gezegd, dat ze de vrijheid zo miste. En dat is grappig, want hier heb je meer vrijheid dan in Afrika. Maar Afrikanen be- en veroordelen niet en dat betekent dat je daar veel makkelijker jezelf kunt zijn. Daarbij gaat het ook om de leefwijze van de Afrikanen. Hun kracht is dat ze flexibel zijn, onverwoestbaar. Afrikanen zitten niet bij de pakken neer en leven van dag

tot dag. Afrika gaat in je bloed zitten', vertelt Bart. In 2000 richtte Bart de CO Foundation op, waar hij nu nog steeds voorzitter van is. 'CO staat voor Creating Opportunities en ondersteunt kansarme mensen in West-Afrika'. Als voorzitter initieert hij projecten op het gebied van gezondheidszorg, onderwijs en sociale revalidatie, in Ghana en in Nigeria.

### Ubuntu

Terug naar Mariaweide. Bart combineerde na terugkeer in Nederland het werk als huisman met vrijwilligerswerk bij de scholengemeenschap OGVO en voetbalclub Venlosche Boys. Maar er was ruimte voor meer. 'Mijn vrouw zag op Facebook een advertentie van Mariaweide, dat een nieuwe manager voor het hospice zocht. Een flexibele baan voor zo'n vijftien uur in de week, zonder winsttoegmerk, maar werken vóór en mét mensen. Dat paste naadloos bij mijn situatie. Tja, noem het maar weer 'divine interventie'. De sollicitatiegesprekken met het bestuur en de contactpersonen verliepen ook heel plezierig. Het was alsof ik thuis kwam', vertelt Bart. Mariaweide is voor hem een unieke organisatie met unieke mensen. 'Vooral de sfeer en de bezieling hier zijn fantastisch, alsof je in een warm, hartelijken zorgzaam bad terecht komt'. Het doet hem denken

aan de laatste periode met zijn vader, die in 2006 overleed. Bart kwam elke twee maanden een week terug uit Nigeria om bij hem te kunnen zijn. Hij vergelijkt de zorg die hij met zijn moeder en broers en zussen aan zijn vader kon geven, met de zorg in Mariaweide. 'Als je hier binnenkomt, voel je dat het goed is. De manier waarop de zorg hier met veel liefde en warmte wordt vormgegeven door een hechte samenwerking tussen vrijwilligers en professionals is ongekend. Ik besef wat een unieke plek Mariaweide is en voel me bevoorrecht dat ik in deze organisatie mag werken'.

Bart is heel gedreven om zijn nieuwe baan zo goed mogelijk op te pakken. 'Het voordeel is ik dat me volledig kan inzetten voor de organisatie en optimaal ondersteunend kan zijn voor de coördinatoren van de werkgroepen'. Het kan niet anders dan dat Bart ook een link met Afrika ziet. 'In Afrika kun je weinig fout doen. Je wordt niet beoordeeld op franje. Je bent zoals je bent, je bent omdat iemand anders jou ziet. Dat is grofweg de vertaling van het Afrikaanse Ubuntu en dat past volgens mij precies bij Mariaweide. Het gaat om de mens: voor de mens, door de mens, zonder franjes'.

Annelies Thomassen





In gesprek met Alda Janssen

## Huilen van het lachen

**Werken in het hospice roept bijzondere reacties op. De uitspraak: "poh, dat zou ik niet kunnen" is, naast: "wat knap dat je dat doet" - een vaak gehoorde opmerking. Omdat er een beeld gemaakt wordt van situaties waar geen ervaring mee is? Verdrietige herinneringen? Of vanwege de gedachte aan de eigen sterfelijkheid?**

Het woord hospice wordt geassocieerd met de dood en dat zorgt vaak voor emoties van verdriet en angst. De dood is een gespreksonderwerp dat de meeste mensen liever vermijden. Echter, we streven ons hele leven naar zekerheid (tel de premies van uw verzekeringen maar eens bij elkaar) maar het feit dat we zullen sterven is toch echt de enige zekerheid die we hebben... Precies deze zekerheid zou ons er aan kunnen herinneren (memento mori, gedenk te sterven) dat we een keuze hebben om bewust te (be)leven. In elke situatie en onder alle omstandigheden. Aandacht bestedend aan de dingen die we belangrijk vinden: familie, vriendschap, verbinding, hobby's, vakantie, humor, muziek, persoonlijke groei. Nee, het gaat niet alléén over de dood in het hospice en het is niet allemáál kommer en kwel. Er is muziek en er wordt gelachen! In het hospice wordt gelééfd. Tot het einde. Met álles wat daarbij hoort! Humor is belangrijk. Humor verbindt. Humor biedt emotionele steun en verlicht spanning maar kan en mag natuurlijk nooit ten koste



Alda Janssen, verpleegkundige in het Hospice

gaan van de waardigheid of de gevoelens van wie dan ook.

Meneer heeft met zijn visite een poosje in de woonkamer gezeten en wil weer op bed gaan liggen. Vanwege de aard van zijn ziekte is het nodig dat hij zo min mogelijk prikkels krijgt. Zijn dochter loopt mee naar zijn kamer. Eenmaal in bed lijkt meneer meteen in slaap te vallen. Zijn dochter gaat naast hem zitten. Ze huilt. Ik vraag of ze ergens behoefte aan heeft? Of ik iets kan doen. Iets te drinken, een boekje, gezelschap? Nee, ze blijft liever stil en alleen bij haar vader zitten. Ze zal bellen als het nodig is - dat doet ze, na anderhalf uur. Of meneer geholpen kan worden bij de toiletgang? Als meneer weer in bed ligt, vraag ik aan de dochter of ze even mee wil helpen met tillen zodat haar vader meer comfortabel ligt. Samen lukt dat prima en ik maak haar een complimentje. "Je kunt zó hier komen werken".

"Met zo'n bökmoel zeker" zegt meneer... Oei. Kennelijk sliep hij toch niet meteen en heeft hij de situatie meegekregen. De dochter reageert niet. Zelf voel ik me wat ongemakkelijk. Ik kijk meneer aan en zeg dat we inderdaad moeten huilen om hem. Om de situatie waarin hij verkeert. Ook wij vinden dat moeilijk ja. "Maar we proberen zo goed mogelijk voor u te zorgen en samen het beste te maken van deze tijd". Stilte. "Toch was ik liever in het ziekenhuis", zegt meneer. Huh? Waarom dat? Wat doen ze daar dan wat wij niet doen?? "Daar had ik tenminste nog wat te kijken - die verpleegkundigen zijn allemaal een stúk jonger dan hier". So hey, dankewaal! Meneer lacht.

Okay, dan trekken wij morgen een strak uniformpje aan. Een verpleegstersjurkje tot nét boven de knieën. Dan zullen we eens zien! "En zwarte nylons met een naad over het been én schoenen met hoge hakken" doet de zorgvrijwilligster nog een extra duut in het zakje. Probleem is alleen: we kunnen u dan niet prikkelarm verplegen...! "1-1" zegt meneer en moet opnieuw vreselijk lachen. "Zoé kin ik miene pap weer" zegt de dochter.

Ja, we hebben samen gehuild en we hebben samen gelachen. Gebök van ut lache.

-Alda Janssen-  
verpleegkundige Mariaweide



## Sponsors

Een groot aantal vrienden, bedrijven, overheden, instellingen, verenigingen, fondsen, nabestaanden en particulieren ondersteunden Stichting Hospice Venlo in financiële en materiële zin. Het stichtingsbestuur wil iedereen bedanken voor zijn of haar fantastische support.

Wij zijn erg blij met de bijdrage van Stichting Maatschappelijk Steunfonds Blerick, waarmee we de herdenkingsdiensten voor de nabestaanden 3x per jaar kunnen organiseren.

**Fondsen** Stichting Maatschappelijk Steunfonds Blerick | Roparun

**Overheden** VWS | Gemeente Venlo

**Kunstenaars** Marijke Billekens | Eric Toebosch | Peter Verheyden | Willebrord de Winter

### Ook helpen?

Wilt u Stichting Hospice Venlo helpen en financieel ondersteunen? Dat kan als sponsor en als particulier donateur.

Voor meer informatie: stuur een e-mail naar [info@hospicevenlo.nl](mailto:info@hospicevenlo.nl) en wij nemen graag contact met u op.

Het rekeningnummer van Stichting Hospice Venlo:  
IBAN NL50 RABO 0106763466  
BIC RABONL2U

*Alvast hartelijk dank voor uw bijdrage!*

Stichting Hospice Venlo



Mariaweide

